

760d.61/790: Telegram

The Ambassador in the Soviet Union (Steinhardt) to the Secretary of State

MOSCOW, December 18, 1939

—7 p.m.

[Received December 19—8:35 a.m.]

1107. It is becoming increasing[ly] apparent that the Soviet plans in respect of Finland have seriously miscarried and that the Soviet Government is now faced with the necessity of expending a far greater effort than had been anticipated. From many indications it would appear that Stalin was convinced that a military attack coupled with the formation of the Kuusinen government would produce internal dissension in Finland sufficient to bring about a speedy collapse of Finnish organized resistance and a swift and easy Soviet victory.

Insofar as concerns the military operations in addition to Potemkin's boast to the French Ambassador reported in my 1045, December 8, 2 p.m., I have learned from a number of reliable Soviet sources that the military plans the termination of a 9-day operation against Finland. It is rumored that Voroshilov personally assured Stalin that his motorized columns would have no difficulty in reaching Helsinki within 6 days.

Further evidence of Soviet overconfidence and miscalculation may be found in the prompt repudiation by the Commissariat for Foreign Affairs of the article concerning Rumania in the *Communist International* which was clearly published to coincide with or follow on the heels of the anticipated collapse of Finland.

Although military information in the Soviet press has been confined to the daily communique which gives few details of the fighting, even accepting these communiqués at their face value, it is clear that far from achieving a speedy victory, the Soviet forces, after 19 days on the offensive, have made very little progress against Finland. Reports have reached Moscow from numerous sources that the large number of wounded arriving in Leningrad have necessitated the conversion of schools and other public buildings into temporary hospitals. Up to the present, no indication as to Soviet losses has appeared in the Soviet press. Swedish sources estimate the Soviet dead at 25,000.

The discomfiture of the Soviet Government over the miscarriage of its plans in Finland is reflected in the press which except for the daily communique continues to ignore the war with Finland. Reports from the field correspondents of leading Moscow newspapers which were a feature of the opening days of hostilities have been discontinued. Furthermore, the Soviet no longer makes mention of the whereabouts or the activities of the "Kuusinen government" which has maintained complete silence since the conclusion of the treaty of December 2 with the Soviet Government.

In addition I believe that the Soviet Government did not anticipate the extent of the foreign reaction against Soviet aggression or expulsion from the League. The fact that the Soviet Union apparently preferred to accept expulsion from the League rather than to withdraw of its own accord may have been due to the expectation of the Soviet Government that at least one country represented on the League Council would be sufficiently afraid of Soviet displeasure to block the required unanimous passage of a resolution of expulsion. The tone of the editorials dealing with the League action which have appeared in the leading Moscow newspapers reflect a certain uneasiness as to possible further developments in Soviet relations

with foreign countries and the care taken in the editorials to divest the Soviet Union of responsibility for the fact that it is now outside the League may indicate that the Soviet Union while continuing its war with Finland does not desire at this time to precipitate a rupture with England, France or the United States.

The obvious miscarriage of Soviet plans in respect of Finland does not however mean that the Soviet Government has any intention of departing from its announced course in regard to that country. On the contrary, having definitely and publicly committed itself to the Kuusinen government and the Finnish campaign, it is extremely unlikely that the Soviet Government, if only for reasons of military prestige, would be prepared to consider the abandonment of the Finnish venture.

In view of the overwhelming preponderance of the Soviet armed forces the final outcome would appear to be only a matter of time unless Finland is able to obtain sufficient support from other countries. Should this support be forthcoming the effort which would be required of the Soviet Union might complicate Stalin's internal and external situation to such an extent as to endanger the present regime.

STEINHARDT

Source: Foreign relations of the United States. Diplomatic papers. 1939. Volume I. General. (CONCERN OF THE UNITED STATES OVER SOVIET DEMANDS ON FINLAND AND THE OUTBREAK OF THE WINTER WAR). Department of State 1956, publ. 6242. (*University of Wisconsin Digital Collections*)

Yhdysvaltain Neuvostoliiton suurlähettiläs (Steinhardt) ulkoministerilleen

MOSKOVA, 18. jouluk. 1939—7
ip.
[Vastaaotettu 19. jouluk.—
8:35 ap.]

1107. On käymässä yhä ilmeisemmäksi, että Neuvostoliiton suunnitelmat Suomeen nähden ovat pahoin epäonnistuneet ja että neuvostohallituksen edessä on tarve käyttää paljon suurempaa ponnistusta kuin odotettiin. Moni asia viittaa siihen, että Stalin oli vakuuttunut, että sotilaallinen hyökkäys yhdistettynä Kuusisen hallituksen muodostamiseen aiheuttaisi sellaisen sisäisen kähinän, joka olisi riittävä tuottamaan Suomessa järjestäytyneen vastarinnan pikaisen sortumisen sekä Neuvostoliiton nopean ja helpon voiton.

Sotilaallisia operaatiota koskien, sen lisäksi mitä Potemkin rehvasteli Ranskan lähettiläälle ja mistä raportoin sähkössä 1045, 8. joulukuuta, klo 2 ip., olen saanut kuulla monesta luotettavasta neuvostolähteestä, että sotilaat suunnittelivat operaation Suomea vastaan päättyvän 9:ssä päivässä. Huhutaan, että Voroshilov vakuutti henkilökohtaisesti Stalinille, että hänen motorisoiduilla kolonnillaan ei ole mitään vaikeutta päästä Helsinkiin 6:ssä päivässä.

Lisätodiste Neuvostoliiton liiallisesta varmuudesta ja virhelaskelmista oli Ulkoasioiden komissariaatin Romaniaa koskevan "Kommunistinen Internationaali"-lehden artikkelin välitön kumoaminen, mikä oli selvästi julkaistu tapahtuvaksi yhtäikaa tai pikapikaa Suomen odotetun sortumisen jälkeen.

Vaikka sotilaallinen tiedottaminen neuvostolehdistössä on rajattu päivittäisiin kommunikoihin, mitkä tarjoavat varsin vähän yksityiskohtia taisteluista, niin silloinkin kun ottaa nämä tiedotukset nimellisarvoisina, on selvää, että neuvostojoukot, 19 päivää jatkuneen hyökkäyksen jälkeen, ovat saavuttaneet hyvin vähän menestystä sodassa Suomea vastaan. Selostukset, jotka ovat tulleet Moskovaan lukuisista lähteistä, kertovat, että Leningradiin saapuneiden haavoittuneiden suuri lukumäärä on tehnyt välttämättömäksi koulujen ja muiden julkisten rakennusten muuntamisen tilapäisiksi sairaaloiksi. Tähän päivään saakka minkäänlaisia viitteitä neuvostotappioista ei ole ilmestynyt neuvostolehdistössä. Ruotsalaiset lähteet arvioivat Neuvostoliiton kaatuneiden määräksi 25 000.

Neuvostohallituksen pettymys suunnitelmiansa epäonnistumisesta Suomessa heijastuu lehdistössä, joka päivittäistä kommunikoeaa lukuunottamatta jatkaa Suomen vastaisen sodan ignorointia. Moskovan johtavien lehtien rintamakirjeenvaihtajien raportit, jotka olivat tunnusomaisia vihollisuuksien alkupäivinä, ovat loppuneet. Edelleen, Neuvostoliitto ei enää mainitse "Kuusisen hallituksen" sijaintia tai toimia. Niitä kohtaan on vallinnut täydellinen hiljaisuus joulukuun toisena päivänä neuvostohallituksen kanssa tehdyn sopimuksen jälkeen.

Lisäksi uskon, että neuvostohallitus ei odottanut ulkomaiden reaktion laajuutta neuvostohyökkäystä vastaan eikä Kansainliitosta erottamista. Syynä siihen, että Neuvostoliitto asetti nähtävästi etusijalle Kansainliitosta erottamisen sen sijaan että olisi itse vetäytynyt siitä, on saattanut olla neuvostohallituksen odotus siitä, että ainakin yksi liittoneuvostossa edustettu maa pelkäisi riittävästi Neuvostoliiton paheksuntaa ja estäisi karkotuspäätökseltä vaadittavan yksimielisen hyväksynnän. Moskovan johtavissa lehdissä ilmestyneiden Kansainliiton toimia koskevien pääkirjoitusten sävy heijastelee tietynlaista rauhattomuutta Neuvostoliiton ja ulkovaltojen suhteiden mahdollisesta kehityssuunnasta jatkossa ja pääkirjoituksissa on pidetty huolta sen seikan erottamisesta, että vaikka Neuvostoliitto on nyt Liiton ulkopuolella ja jatkaa sotaa Suomea vastaan, se ei halua syöksyä

suhteiden katkaisuun Englannin, Ranskan ja Yhdysvaltojen kanssa.

Neuvostoliiton Suomea koskevien suunnitelmien ilmiselvä epäonnistuminen ei kuitenkaan tarkoita, että neuvostohallituksella olisi mitään aikomusta irrottautua ilmoittamastaan kurssista tätä maata kohtaan. Päinvastoin, kun neuvostohallitus on määrätietoisesti ja julkisesti sitoutunut Kuusisen hallitukseen ja sotaan Suomea vastaan, on erittäin epätodennäköistä, yksinomaan sotilaallista arvovaltasyistäkin, että se valmistautuisi harkitsemaan Suomen yrityksen hylkäämistä.

Neuvostoliiton asevoimien ylivoimaisesta suuremmuudesta johtuen lopputulos on vain ajan kysymys ellei Suomi kykene saamaan riittävää tukea muilta mailta. Jos tätä tukea olisi tulossa, niin se voimanponnistus, joka Neuvostoliitolta vaaditaan voisi mutkistaa Stalinin sisäistä ja ulkoista tilannetta siinä määrin, että se voisi vaarantaa maan nykyisen hallinnon.

STEINHARDT

Lähde: Foreign relations of the United States. Diplomatic papers. 1939. Volume I. General. (CONCERN OF THE UNITED STATES OVER SOVIET DEMANDS ON FINLAND AND THE OUTBREAK OF THE WINTER WAR). Department of State 1956, publ. 6242. (*University of Wisconsin Digital Collections*)